

Pánská víkendovka sviadnovských kluků v Metylovicích, čili kdo přežije?

Neděle

Ráno po budíčku následovala rychlá rozcvička, snídaně a začátek balení. Účast na mši svatě byla povzbuzující a nutno podotknout, že chování hochů bylo vzorné. Na oběd jsme mírně dochutili guláš ze včerejška, jež jsme prozřetelně uvařili na dva dny, takže chutnal mnohem lépe než v sobotu. Je otázkou, nakolik to bylo našim kuchařským uměním, a na kolik hladem.

Po dokončení úklidu a zabalení věcí nastal čas k odchodu k domovu. Kluci předpisově v krojích a s vlajkou očekávali přesun na nejbližší autobusovou zastávku. K jejich překvapení, ba co dím, přímo zděšení, vydali jsme s Rostou povel k pěšímu postupu až k domovu. Zamával jsem tedy hochům a po předání klíčů jsem dojel s autem do Sviadnova. Poté jsem se nechal zavést klukům naproti. Odchytil jsem je v Místku u kasáren. Pohled na ně byl však žalostný – rozepnuté košile, sundané šátky, nepřítomné výrazy a opakování slov – obchod, občerstvení, hospoda - svědčily o jejich nesmírném vyčerpání (pravda spíš duševním, než tělesným). Takto jsme dorazili až k restauraci U žida, kde už se nám nepodařilo finančně zajištěním jedincům zabránit v nákupu kofoly a sladkostí. Vzhledem k tomu, že jsme byli již v civilizaci a spočívaly na nás zraky překvapené veřejnosti, byl vydán pokyn k úpravě zevnějšku. Řádně upraveni jsme došli až do Sviadnova, kde na nás již čekali rodiče – pravdou ovšem je, že poslední kilometr jsme museli s Rostou kluky neustále popohánět, neboť rychlost jejich pochodu s blížícím se cílem neustále klesala. Toto ovšem nijak nesnižuje jejich hrdinský výkon – 12 km je 12 km. Hoši pak doma sladce usínali s pocitem krásně ušlapaných nohou.

A proto již teď přemýšlím, kam vyrazíme na další víkendovku a nejlépe s pochodákem.

Tomáš Merta